

žebřákem a vůbec člověkem, jenž nemá ani práva býti mezi lidmi, poněvadž svým skučením a žebročením o kus chleba ty bohaté pány z jejich rozkoší vyrušuje."

Zatím co Pedro těmito a podobnými myšlenkami se zaměstnával, šel za ním Narazin, jsa též zabrán v myšlenky.

Ale tyto myšlenky se nezanášely do Varšavy, nýbrž na zámek Renikovo, kamž byl Narazin po onom bouřlivém výstupu s Bohumilem se odebral.

Byl vztekem celý rozpálený, když vstoupil k Marii Bělčinské do pokoje, vypověděl jí krátkými slovy, co se bylo stalo, načež počali ti dva spolu osnovati plán, jak by mohli Bohumila zničiti, ačkoli byli již dříve hlavní rysy toho plánu mezi sebou ujednali.

Narazin se hned posadil k psacímu stolu a napsal na Varšavskou policii oznámení, že měl hrabě Bohumil Kaminskis Francouzem Fleuryem souboj, a upozornil policii na to, že měl hrabě Bohumil špičku u svého kordu jedem napuštěnou, a vikontem Fleury že následkem toho zemřel.

Rozumí se samo sebou, že Narazin v tom psaní se nepodepsal a také toho nebylo zapotřebí neboť v takových případech, kde se jedná o násilné zmaření lidského života, uvěří policie také udání člověka neznámého, poněvadž jest povinna sledovat každou stopu toho zločinu, na kterouž přijde.

Na základě Narazinova udání bylo od Varšavské policie bez odkladu přísné vyšetření té věci zavedeno.

Vikont de Fleuryho našli v posteli mrtvého a lékař, kterýž jeho ránu důkladně prohlédl, vyjádřil se s celou určitostí, že zemřel Fleury následkem otrávení krve, — a to se také dokázalo důkladným vyšetřením zbraní, jichž bylo k tomu souboji použito.

Právě ten kord, jímž byl Fleury boden, byl na špičce rozštípnutý a v té špičce se posud našly zbytky jedu; mimo to se ještě shledaly jiné věci, kteréž to udání potvrdzovaly a na základě toho všeho dala policie hraběte Bohumila zatknout.

Jak jsme již podotkli, mohl se Pedro již poněkud domyslet, proč byl Bohumil zatčen, on však chtěl mít úplnou jistotu a kráčel s Narazinem k velké a po smourné budově, v níž sídlil ředitel Varšavské policie

Narazin se zarazil, když to spozoroval a tázal se:

"Kam mne to vedeš?"

"Jen pojď se mnou!"

"Ne, již nepůjdu ani krok dále," odpověděl Narazin vzdorovitě. —

"Já ti za to ručím, že se ti nic nestane," pravil Pedro, jenž bezpochyby věděl, proč se Narazin té budovy tak štítí.

Tento se však posud zdráhal jít s Pedrem, ačkoli měl od něho ujištění, že se mu nic nestane.

Pedro nyní pokročil až k němu samému a tázal se, hledě mu do očí:

"Což mne již neznáš?"

Narazin zavrtěl hlavou.

"Já ti přece minulé noci řekl, Narazine, že musím mít jisté papíry —"

"To jsi tedy ty?!" zvolal Narazin překvapen.

"Ano, to jsem já a ty papíry jsou již v mých rukou," odpověděl Pedro. "A mimo to také znám tajnosti Ivanova."

Narazin zasténal uleknutím.

"Proto učiníš dobře, když půjdeš se mnou," mluvil Pedro dále. "Já se musím zde v tom domě," — při tom ukázal na budovu policejního ředitelství — "na jisté věci vyptati. Policejní ředitel jest mým dobrým přítelem, proto se nemusíš ničeho strachovati."

Pedro vešel pak do jmenovaného paláce napřed a Narazin kráčel za ním.

V okamžení k nim přichváto několik bohatě přemovaných sluhů, a když jim Pedro svou žádost oznámil, že si přeje, aby se mohl představití panu policejnímu řediteli, byli oba uvedeni do velkého přijímacího sálu, kamž se také ředitel Varšavské policie brzo dostavil.

"Budte mi vítán, Don Pedro!" zvolal ředitel, starý to a velmi vládný pán, a jeho pronikavý pohled utkvěl na Narazinovi.

"My si to pokládáme za velkou čest, pane řediteli, totiž můj přítel a já, že nám bylo dopřáno, abychom se vám směli představití, a já jsem za to velice povděčen té šťastné náhodě, že jsem se včera v šlechtickém kasině s vámi seznámil."

Ředitel hleděl na toho hezkého a vkusně oblečeného Španěla s patrným zalíbením a pravil poděkovav mu za jeho zdvořilou poklonu:

"Také mne to velice těší, že jsem se s vámi seznámil, Don Pedro. "Pak-li mohu něco pro vás učiniti, udělám to s radostí."

"A já v skutku přicházím s nějakou prosbou, pane policejní řediteli. Asi před hodinou byl zatčen jistý šlechtic, na němž mi velmi mnoho záleží."

"Ano, je to hrabě Bohumil Kaminski," odpověděl ředitel. "Ho znáte?"

"Jeho osobně neznám," odpověděl Pedro, "ale znám jistě pána, který je jeho dalekým příbuzným. Za mého dlouhého pobytu v Paříži jsem se přidružil k Polákům, kteří tam žijou, a tím se stalo, že jsem se také ledacos dověděl o rodu hrabat Kaminských. Musím se přiznati, že mne ta věc velice zajímá, a že to na mne učinilo velmi trapný dojem, když jsem viděl hraběte Bohumila zatýkati."

"Vy jste to viděl?" tázal se ředitel.

"Ano, pane řediteli: byl jsem právě v tu dobu u hraběky Rosinské na návštěvě —"

"Tedy byl zatčen v tom domě?" tázal se ředitel, jemuž byl jeho podřízenec Emil ještě svou zprávu nepřednesl. "Ostatně je to docela přirozené, že byl nalezen právě v tom domě, neboť již víme, že tam bydlí jeho nevěsta. Buďte ubezpečen, pane, že toho od srdce lituju, že byl pan hrabě Kaminski vzat do vazby, ale zde se nemohlo jinak jednati, poněvadž jest obviněn z těžkého zločinu, — a pro něj to nebude žádnou snadnou úlohou, aby se z toho nařknutí očistil, poněvadž jeho nepřátelé zjevně proti němu nevystupují. To si mohu snadno pomyslet, proč měl s vikontem de Fleuryem ten souboj: ten Francouz usmrtil krátce před tím jeho otce také v souboji. My jsme o tom věděli, ale poněvadž tu nebylo žádných svědků, nemohli jsme tenkrát proti vikontovi zakročiti. Je to sice smutná věc, že to musím říci, ale věřte mi, že jsem rád, že je ten Fleury mrtev. On nám dělal jen samé nepřijemnosti a mrzutosti a přivedl mnohou rodinu do neštěstí."

"Ale on byl zavražděn," podotkl Narazin s důrazem.

"Ta vražda bude potrestána, a jeho vrah svému trestu neujde, za to vám ručím," mluvil ředitel dále. "Já nedělám mezi zločinci docela žádného rozdílu; před zákonem jsou si všickni rovni a na to nesmím klásti pražádnou váhu, zda-li je některý hrabětem a druhý žebřákem. Pak-li jste snad proto sem přišli, pánové, musím vám již napřed říci, že to nebude nic platno. Já vás sice vyslechnu, ale od té zesty, kterouž mi zákon vyžaduje, neuchýlím se ani o jediný krok a rovněž se také nedám žádným nepříznivým vyjádřením o hraběti Kaminskim ve svém úsudku másti. Mým heslem jest spravedlnost."

"To jsem očekával," jal se nyní slova Pedro, "a také proto nepřicházím, abych prosil za hraběte Kaminského o milost. Ať se stane zcela po právu, jak zní vaše heslo, pane řediteli. — Já nežádám pro jeho osobu nic jiného, než aby se s ním slušně a šetrně zacházelo."

"To se stane i bez vaší žádosti," odpověděl policejní ředitel. "Kaminski jest jeden z těch, s nimiž dělám v takových případech výminku. On je mladý, posud nedal žádné příčiny k stížením, a byl v poslední době stížen těžkými ranami osudu. Proto jsem nařídil, aby se s ním tak dlouho vlídně a šetrně zacházelo, dokud nebude dokázáno, že on toho Francouze zavraždil. A abych se vám, pánové, upřímně přiznal, nemohu tomu ani uvěřiti, že by takový šlechtic, jako Kaminski, který je v šermu nedostižitelným mistrem, k takovému zločinskému prostředu sáhl, poněvadž toho neměl zapotřebí, aby svého protivníka otrávením usmrtil. Ale kdož může znáti lidskou povahu. Mimo to se rozličné věci z vikontova pokoje pohřešují a jeho papíry se tam našly v největším nepořádku."

Narazin sebou trhl, když naň policejní ředitel náhodou pohlédl, neboť to byl on, jenž byl v těch papírech takový nepořádek učinil.

Policejní ředitel mluvil ještě dále o té věci a konečně se vyjádřil s hněvem a s opovržením, že je ten neznámý člověk, který to naň udal, zbabělý udavač.

"Mám pravdu, pánové?" tázal se konečně, "když nazvu takového člověka bídným padouchem, který si netroufá na takovou těžkou obžalobu se podepsati."

"Ano; zajisté," přisvědčil Pedro a ohleul se na Narazina, jenž zatínal rty mezi zuby.

"Již to je také příčinou, aby se s hrabětem Kaminskim lépe zacházelo, než s jinými obvinilci toho druhu," podotkl ještě policejní ředitel, a počal pak s Pedrem potichu rozmlouvati, v kteréžto rozmluvě bylo jméno "Kaminski" častěji opakováno.

Narazin stál zatím jako na žhavém uhlí, neboť nevěděl, co s ním ten neznámý člověk zamýšlí, neboť mohlo také býti, že ho tam jen proto přivedl, aby ho dal zatknout.

Narazin se zachvěl, když si na to pomyslel, a oddechl si volně, když konečně vyšel s Pedrem z ředitelova pokoje.

"Nyní jsem ti dokázal, Narazine," usmál se Pedro, "že mám ve Varšavě mocné přátele anebo aspoň mocné pány, kteří jsou se mnou dobře známí. Pročež by to bylo od tebe velká pošetilost, kdybys mne nechtěl ve všem uposlechnouti, co ti nařídím. Jak víš, potřebuju říci jen slovo, a Kaminski je na svobodě, neboť je tou vraždou tak málo vinen, jako novorozené dítě. Takový žert mi již musíš dovolit, kdybys si ho chtěl ještě jednou udělati. Toť je věru k smíchu: Narazin vraždí a jiného za to zavraždí."